

RAE CARSON
Koréliei hajsza

A sorozatban kiadónknál megjelent:

LEGENDÁK

Tim Lebbon:
Távoli csillagok
John Jackson Miller:
Az elveszett Sith-törzs
Joe Schreiber:
Halálvilág

The Old Republic

Drew Karpysbyn:
Revan
Paul S. Kemp:
Árulás
Sean Williams:
Végzetes szövetség
Drew Karpysbyn:
Megsemmisítés
John Jackson Miller:
Kóbor lovag

Darth Bane trilógia

Drew Karpysbyn:
Pusztítás útja
A Kettő Szabálya
A gonosz dinasztia

James Luceno:
Darth Plagueis

James Luceno:
A megtévesztés leple

Joe Schreiber
Vesztegzár

Timothy Zahn:
Kirajzás

Alan Dean Foster:
A közelgő vihar

Steven Barnes:
A Cestus csapda

David Sherman–Dan
Cragg
Jedi próba

Matthew Stover:
Töréspont

Karen Traviss:
Életre-halálra

Republic Commando

Karen Traviss:
Tűzharc
Coruscant
Színvallás
A 66-os parancs

Klónháborús játszámák

Karen Miller:
Árnyak közt
Ostrom

MedStar duológia

Michael Reaves és Steve
Perry:
Harctéri sebészek
Jedi gyógyító

Sean Stewart:
Yoda: Sötét találkozó

James Luceno:
A gonosz útvesztője

John Jackson Miller:
Kenobi

James Luceno:
Sötét Nagyúr

Karen Traviss:
501.

Coruscanti éjszakák

Michael Reaves
A Jedik alkonya
Az árnyak utcája

Michael Reaves:
Az Erő mintázatai

Michael Reaves–Maya
Kaathryn Bohnhoff:
Az utolsó lovag

Sean Williams:
Tomboló erő

Joe Schreiber:
Halálosztag

Sean Williams:
Tomboló erő II.

Michael Reaves–Steve
Perry:
Halálcsillag

Michael Reaves–Maya
Kaathryn Bohnhoff:
Árnyjáték

Timothy Zahn:
Gazfickók

Timothy Zahn:
Hűség
Válaszutak

James S. A. Corey:
Tolvajbecsület

Martha Wells:
Pengeélen

**Fejvadász háborúk
trilógia**

K. W. Jeter:
A mandalori páncél
Boba Fett kelepceje
Értékes zsákmány

Matthew Stover:
Luke Skywalker
és a Mindor árnyai

Troy Denning:
A Tatuin szelleme

Thrawn trilógia

Timothy Zahn:
A Birodalom örökösei
Sötét erők ébredése
Az utolsó parancs

Jedi Akadémia trilógia

Kevin J. Anderson:
Új rend
Sötét oldal
Az Erő bajnokai

Michael A. Stackpole:
Én, a Jedi

Thrawn keze duológia

Timothy Zahn:
A múlt kísértete
A jövő látomása

Timothy Zahn:
A túlélők keresése

Paul S. Kemp:
Áramlatok
Hullámtörés

KÁNON

Christie Golden:
Sötét tanítvány

James Luceno:
Katalizátor

E. K. Johnston:
Ahsoka

Paul S. Kemp:
Sith nagyurak

James Luceno:
Tarkin

Rae Carson:
Koréliai hajsza

Mur Lafferty:
Solo

Beth Revis:
A lázadás hajnala

Timothy Zahn:
Thrawn

John Jackson Miller:
Új hajnal

Claudia Gray:
Elveszett csillagok

Alexander Freed:
Alkony század

Claudia Gray:
Leia, az Alderaan
hercegnője

Bizonyos szemszögből

Timothy Zahn:
Thrawn: Szövetségek

Alexander Freed:
Zsivány Egyes

Christie Golden:
Inferno osztag

Kevin Hearne:
A Jedik örököse

Utóhatás trilógia
Chuck Wendig:
Utóhatás
Adósság
A Birodalom vége

Daniel José Older:
A végső dobás

Claudia Gray:
Vérvonal

Delilah S. Dawson:
Phasma

Alan Dean Foster:
Az ébredő Erő

Jason Fry:
Az utolsó Jedik

Saladin Ahmed,
Rae Carson, Mira Grant,
John Jackson Miller:
Canto Bight

KÉPREGÉNYEK

Star Wars

Skywalker lesújt
Leszámolás
a csempészek holdján
A lázadó börtön
A Harbinger utolsó
útja
Yoda titkos háborúja
A Sikolyok Fellegvára
Csillagok között

Darth Vader

Vader
Árnyak és titkok
Vader lezuhan
A shu-toruni háború
A játszmák vége

**Darth Vader,
a Sith sötét nagyura**
Birodalmi gépezet

Darth Maul

Darth Maul

Doktor Aphra
Aphra

STAR WARS™

KORÉLIAI HAJSSZA

Rae Carson

SZUKITS
KÖNYVKIADÓ
ALAPÍTVÁ 1929

Disney • LUCASFILM

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

STAR WARS: MOST WANTED

by Rae Carson

Disney • Lucasfilm Press,
an imprint of Disney Book Group, 2018

© & TM 2019 Lucasfilm Ltd.

All Rights Reserved.

Used Under Authorization.

Cover art copyright © 2019 by Lucasfilm Ltd.

Translation copyright © 2019 by Szukits Könyvkiadó

Fordította

OSZLÁNSZKY ZSOLT, SZENTE MIHÁLY

ISBN: 978-963-497-503-8

Szaklektor: Sente Mihály

Lektor: Barna Ildikó

Tördelés: KARAKTERTAX BT., Szvoboda Gabriella

Színre bontás, tipográfia: OMG Partner Bt.

Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor

Nyomda: Gyomai Kner Nyomda Zrt.

Felelős vezető: Erdős Tamás

*Hannah Beilnek és Jacob Beilnek,
az én lázadó bajtársaimnak.*

Réges-régen, egy messzi-messzi galaxisban. . . .

Első fejezet

Han újfent késésben volt, és tudta, ha azelőtt kezdődik meg a kijárási tilalom, mielőtt hazaérne... hát lesz baja bőven.

Régi csatornák útvesztőjén vágott át, és máris azon gondolkodott, miképp tudná kimagyarázni a késését Proxima úrnő őrei előtt. Aztán megszólalt egy sziréna, amit még itt lent, a nyirkos csatornáknak is tisztán lehetett hallani. A hang egy csapat patkányt is megugrasztott, amelyek visongva rohantak át Han csizmája orrán, és tűntek el az alagút árnyai közt.

Ez a szirénaszó azt jelentette, hogy valahol a feje fölött, a Korélia sötétbe burkolózó, füstös utcáin, az egyik gyárban épp most ért véget az éjszakai műszak. Innentől számítva már csak alig néhány perce maradt, hogy visszaérjen a Fehér Férgék búvóhelyére.

Szerencsére ismert egy rövidebb utat. Azaz talán mégsem volt olyan nagy szerencse, mert ez a rövidebb út a vén Powlo területén vezetett keresztül.

De egy vénemberrel csak elbánok, nem igaz?

Úgy volt vele, pusztán azért, mert a Fehér Férgék közül néhányan épp Powlo alagútjaiban tűntek el, még megéri kockáztatni.

Han tudta, hogy a szerencséje ki fog tartani. Ebben egészen biztos volt.

Jobb kézre egy csatornafedél bukkant föl – sötét árny a kőfalon –, és Han már vagy ezredszer átkozta el magában az úrnőt, amiért nem volt hajlandó kivilágítani ezeket a járatokat.

Csakhogy Proxima bandájának javát grindalidok alkották, és ezek a kétéltű lények szinte tökéletesen láttak a sötétben. Azt pedig, hogy az emberek hogyan boldogulnak a föld alatt, őket nem különösebben érdekelte.

Han leguggolt a rács elé, és két kézzel emelte ki a falból. Könnyen járt, és épp csak néhány vakolatdarab jött vele. Gyorsan bemászott, és ismét a helyére illesztette a rácsot.

Most már csak azt kellett eldöntenie, hogy gyorsan vagy csöndben haladjon. Merthogy egyszerre mindkettő nem fog menni.

Nagyot kordult a gyomra, és szórakozottan húzta meg a nadrágszíját. Nyilván nem lenne ilyen éhes, ha nem nőne úgy, mint a gyom. De úgy nőtt, mintha húznák, és ezért is akart mindenképp bizonyítani az úrnőnek. Nemrégiben sajnálatos módon eltűnt a csatornapatkányok vezére, és Han úgy döntött, mindenáron megpróbálja megszerezni magának ezt a pozíciót.

Jobb pozíció, több élelem, több esély a túlélésre.

A gyorsan mellett döntött.

Ez a csatorna túl alacsony volt, hogy futásnak eredhessen benne, így kénytelen volt behúzni a nyakát, és kicsit meggörnyedve szedni a lábát.

Olyan sötétség honolt idelent, hogy félő volt, elvéti a leágazást, így biztos, ami biztos, végig a falon tartotta a kezét. A hideg kő olyasvalamitől volt nyirkos, amibe nem szívesen gondolt volna bele, és ami pillanatok alatt megtapadt a körme alatt. Ehhez képest kifejezett megkönnyebbülést jelentett, amikor az ujjbegyei alól eltűnt a fal. Jobbra fordult, és bár látni nem látta,

de tudta, hogy itt még alacsonyabban van a plafon, így mélyebbre kell hajolnia.

Aztán egy olyan szag csapta meg az orrát, amitől egy pillanatra megtorpant.

A Fehér Férgék búvóhelye a főváros egyik legbűzösebb negyede alatt rejtőzött, és az a hír járta az utcákon, hogy az itt élő csatornapatkányokat már egy mérföldről ki lehet szűrni pusztán a szaguk alapján. Han olyan régóta élt már idelent, hogy szinte immunissá vált az ürülék és a rothadás bűzére, sőt szinte minden szagra – ez azonban más volt. Ez a szag sokkal keserűbb és erőteljesebb volt a megszokottnál, és mintha egy csipetnyi szénfüst is vegyült volna bele.

Szóval a vén Powlo reggelit készít. Nem akarom tudni, hogy mit.

Ami egyben azt is jelentette, hogy Han reggelivé válásának esélyei máris exponenciálisan csökkentek.

Még néhány lépés, és a ragadós sötétséget mintha halványkék fény kezdte volna fölhígítani. Itt, a főváros legrégebbi negyede alatt a csatornák duracéllal megerősített vasbetonból készültek, de persze ezt sem az örökkévalóságnak tervezték, és a falak repedéseiből zavaros, sötét színű nyálka szivárgott.

Han azonban szerencsére nem ijedt meg egy kis mocsoktól.

Még néhány méter, és végre maga mögött hagyja Powlo csatornáit. És akkor már hazai terepen lesz.

A csatorna mennyezete azonban egyre csak ereszkedett, így Han kénytelen volt még lassabban haladni. A fény is tovább erősödött, és hamarosan egy olyan nyílás körvonalai váltak láthatóvá az egyik falban, mely elég nagy volt ahhoz, hogy akár egy felnőtt férfi is átférhessen rajta.

Ez volt az a pont, ahonnan a fiatalember lábujjhegyen lopózott tovább. Azonban ahogy elhaladt a nyílás előtt, győzött a kíváncsisága, és fél szemmel azért csak bekukucskált.

A nyílás túloldalán egy aprócska, köríves falú helyiséget látott, melynek közepén betondarabokkal körberakva tábortűz égett. Emellett kuporgott Powlo – korábban is látta már, de mindig tisztos távolból, és soha egy szót nem beszélt vele –, aki mint mindig, most is ösztövére volt, kuszán az égre meredő, csatagos, szürke hajjal, fülig húzott térdekkkel, amint épp valami kormosra pörkölődött dolgot rágcsált.

A rongyokba öltözött vénség ebből a távolságból egészen úgy festett, mint egy szerencsétlen öregember, Han azonban tudta, amit tudott. Arról ugyan fogalma sem volt, miféle fajból, és a galaxis melyik eldugott szegletéből származik Powlo, de abban egészen biztos volt, hogy nem ember.

Lélegzetét visszafojtva, lábujjhegyen próbált elosonni a nyílás előtt, a talpa alatt azonban megcsikordult egy kavics. Halk nesz volt, emberi fül számára alig hallható, Powlo azonban azonnal fölkapta a fejét, és kivicsorította hegyes fogait. Kígyószerű, függőleges pupillái kitágultak, és aranyszínű szemei gyanakodva fürkészték a sötétséget.

Han azonnal megdermedt. A józan esze azt súgta neki, hogy meneküljön, az ösztönei viszont azt, hogy ennél nagyobb ostobaságot most nem is tehetne. A csatorna szűk volt, nem tudott volna egérutat nyerni, és egyébként is, az áldozat és a zsákmány szokott menekülni.

Az ösztönei azt súgták, hogy őrizze meg a hidegvérét, és maradjon csöndben, ő pedig rendszerint hallgatott a megérzéseire.

Néhány szívdobbanásnyi időn keresztül farkasszemet néztek, aztán Han kényszeredett mosolyt erőltetett az arcára, és odaintett Powlónak.

- Mi a helyzet, haver?
- Semmi haver – csikorogta a vénség reszelős torokhangon.
- Powlo.

– Hát igen, persze, tudom én – pislogott Han szaporán. – És meg kell hogy mondjam, a reggelid...

Olyan a szaga, mint a buggyant sörben pácolt rothadt halnak...

– ... igazán ízletesnek tűnik.

– Nem kuncsorog, nem ad belőle! – villant meg Powlo szemé fenyegetően.

– Hát jó, nincs harag – emelte föl a kezét megadóan Han.
– Akkor én majd a többi csatornapatkánnyal reggelizem. Proxima úrnő nyilván már amúgy is aggódik, hol lehetek.

Ami persze hazugság volt, mert Proximát egy fikarcnyit sem érdekelte, hogy ő hol lehet, de ezt Powlónak nem kellett tudnia.

– Csak hallottam, hogy motoz idelent valaki, és úgy gondoltam, úgy illik, hogy megálljak és beköszönjek. Egyébként Han vagyok.

– Han – ismételte meg Powlo tűnődve.

– Látod, már a nevemet is tudod! Te Powlo vagy, én Han...
Úgy érzem, ez egy csodás barátság kezdete lehet.

Powlo tűnődve majszolta a reggelijét, a szemét azonban egy pillanatig sem vette le Hanról.

A reggelijének lábai voltak. Sok lába.

De szerencsére nem emberiek.

– Azt hiszem, most már ideje lesz, hogy induljak – nyögte ki végül a fiatalember. – Vagy Proxima úrnő tényleg aggódni és kerestetni kezd. Örvendtem a találkozásnak! Szép napot, Powlo!

Mielőtt azonban kereket oldhatott volna, az aranyszemű lény egy mordulással megállította.

– Vár, Han!

– Ööö... igen?

– Beszélget jó. Máskor is jön!

– Ööö... persze, mindenképp.

Powlo ismét kivillantotta túhegyes fogait, amitől a mosolya hátborzongatóra sikeredett.

– Hamar...

– Arra ugyan ne vegyél mérget – dünnyögte Han, aztán még egyszer odaintett a vénségnek, és már futott is.

Még néhány folyosó, és már a Fehér Férgek alagútjaiban járt. A kapuőr szemlátomást bosszúsan eresztette át a fiút, aki alig néhány perccel azelőtt érkezett, hogy lezárta volna a bejáratot.

Hiába, no, a szerencséje most sem hagyta cserben!

Qi'ra végre a sor elejére ért. Belemerítette a kanalat a jókora üstbe, és teleszedte a tányérját. A reggelinek csúfolt zavaros, szürkés lötty leginkább híg, sós sárra emlékeztetett, amiben apró fehér és fekete pelyhek úszkáltak. Az íze pedig... nos, az sem volt sokkal különb. Azonban a Fehér Férgek közt eltöltött évek során a lány még egyszer sem betegedett meg ettől az étektől, és ebből kiindulva minden alkalommal képes volt rákényszeríteni magát, hogy megegye.

Persze, ha feljebb jutna a ranglétrán – és erre hamarosan talán lehetősége is nyílik majd –, akár halat, sőt egyszer-egyszer még gyümölcsöt is ehetne.

A ranglétrán való feljebbkapaszkodásról azonnal a riválisai jutottak az eszébe, és sandán az ajtó felé pislantott. Már minden olyan csatornapatkány, aki szóba jöhetett a megüresedett vezéri poszt betöltésekor, itt volt – egy Han nevű fiatal ember férfi kivételével.

Qi'ra őt nem tartotta különösebben veszélyes ellenlábasnak, főleg, ha elkésik. Ugyanis Proxima úrnő gyűlölte a pontatlanságot, és még inkább azokat, akik nem voltak képesek, vagy hajlandók követni a legszeszélyesebb és legkiszámíthatatlanabb parancsait is.

A lány az étkezőnek kinevezett csarnok egyik sarkában keresett helyet, a számos kör alakú asztal egyikénél. Ezek mellett

hat ember vagy grindalid fért el, és bár az asztalok pudvás fából készültek, a formájuk mégis inkább egy óriási tavorózsa levelére emlékeztette Qi'rát.

Sőt tulajdonképpen a Fehér Férgek egész búvóhelye leginkább egy bűzös mocsárra hasonlított a maga nyálkás padlójával, kosztól feketéllő falaival, a folyosókon algáktól zöldellő víztócsákkal – és ezekkel a tavorózsalevél forma asztalokkal.

Ennél az asztalnál rajta kívül már ketten ültek: egy Rebolt nevű magas, folyton fintorgó, széles vállú fiatal ember, és egy Tsuulo nevű, zöld bőrű rodiai, akinek az egyik kis fejcsápjá megmagyarázhatatlan oknál fogva elsorvadt, és aki mindig tudott pár tréfás megjegyzést, amik akkor is jobb kedvre derítették Qi'rát, ha néha egy-egy szónál többet nem is értett belőlük.

– Han még nem ért vissza – jegyezte meg Rebolt, mikor a lány az asztalukhoz telepedett.

– Igen – bólintott Qi'ra. – Megint késik.

– Helyes – bólintott Rebolt, és elégedetten kanalizott bele a szürke lébe.

Qi'rán kívül Rebolt és Tsuulo voltak a legesélyesebbek, hogy kinevezzék őket a csatornapatkányok élére. Rebolt nyilván úgy gondolta, hogy Han is a riválisuk lehet, és Qi'ra meg is hagyta ebbéli hitében.

Az ostobának fogalma sincs, ki jelenti rá az igazi veszélyt.

Tsuulo hutt nyelven kérdezett valamit.

– Mondtam már, hogy nem kutyák, hanem *vérebe*! – morduult fel dühösen Rebolt. – Most épp a kennelben vannak, és esznek.

– Ennél a löttynél még azok a kekszek is jobban, amivel a *vérebeidet* eteted! – dünnyögte Qi'ra, és fintorogva csorgatta vissza kanalából a tányérba az ételt.

Rebolt vérebei szinte sohasem mozdultak el a gazdájuk mellől. Hatalmas, vérszomjas dögök voltak, amelyek majdnem any-

nyit nyáladzottak, mint amennyit ettek, és Qi'ra csöppet sem bánta, hogy a fiú kivételesen nélkülük jött reggelizni.

Tsuulo megint mondott valamit, amiből Qi'ra csak a „Han” szót értette, Rebolt azonban máris fölkapta a fejét. Ahogy a lány követte a pillantását, látta, hogy Han áll az étkező ajtajában. Az öltözéke csupa folt és pecsét, a csizmáján sár száradt... de így is ideért a kijárási tilalom kezdete előtt.

– Épp az utolsó pillanatban – dörmögte Rebolt.

Qi'ra ugyanúgy nem örült Han felbukkanásának, azonban a fiúval ellentétben ő uralkodott az arcvonásain, és nem adott hangot a csalódottságának.

– Jó lenne tudni, hogy hova jár! – mondta Rebolt. – Miért van az, hogy majdnem mindig az utolsó pillanatban esik be?

Rebolt nyilván örült volna, ha valamivel befeketíthetnék Hant, hogy esélye se lehessen a csatornapatkányokat vezetni.

Qi'ra sem rajongott különösebben Hanért, de Reboltnak sem szándékozott segíteni.

– Üdv! – ballagott oda az asztalukhoz Han, kezében egy teli tányérral.

– Üdv! – felelték kórusban.

Ők négyen majdnem mindig együtt étkeztek – no, nem mint-ha barátok lettek volna, de ők voltak a Fehér Férgék legidősebb nem grindalid tagjai, akik valahogy még itt, a föld mélyén is életben maradtak. És úgy tűnt, a sorsközösség még a személyes ellentéteknél is erősebb.

Csöndben ettek, miközben a többi csatornapatkány lopva őket figyelte. Az utóbbi időben egyre nőtt köztük a feszültség – főleg mióta megüresedett a vezér posztja.

A grindalidok szinte elképzelhetetlennek tartották, hogy egy ember vagy egy rodiai parancsoljon nekik, pedig az ötlet korántsem volt hamvában holt. A grindalidoknak ugyanis teljesen zárt védőöltözetre volt szükségük, ha ki akartak lépni a

sötétségbe burkolózó csatornákból. Fehér, szelvényezett kültakarójuk ugyanis roppant érzékeny volt, és sem a száraz levegőt, sem a közvetlen napfényt nem viselte el. Egy ember vagy egy rodiai viszont a nap bármely órájában oda mehetett, ahová akart, és még csak drága védőöltözetre sem volt szüksége.

Épp ez volt az elsődleges oka, hogy Proxima úrnő az utóbbi években ennyi ember gyereket fogadott be a bandába.

Többek között Hant, aki stratégiaileg talán az egyik legcél-szerűbb választás lett volna a vezéri posztra.

– Han – fintorgott Rebolt, és Qi'ra biztosra vette, hogy a fiú hamarosan tesz valami arrogáns és bumfordi megjegyzést, Han pedig elevenen fogja fölfalni érte.

– Rebolt – biccentett amaz két kanál leves közt.

– Már megint majdnem elkéstél.

– Te azt mondod, *majdnem* elkéstem, én viszont azt mondom, hogy *időben* érkeztem. Megint.

– És egyébként hol voltál? Mi olyan fontos, hogy még a kijárási tilalmat is megkockáztatod miatta?

– Csak nekem tűnik úgy, hogy ez a leves ma még a szokásosnál is rágósabb? – kérdezte Han.

– Tényleg elég rágós – értett egyet Qi'ra, amivel meglepte a fiút.

Rebolt szeretett volna körmönfontnak tűnni, de valahogy nem sikerült neki, és Han pillanatok alatt átvette a beszélgetés irányítását. Qi'ra korábban azt gondolta róla, hogy ügyes stratégia, de aztán lassacskán rá kellett, hogy jöjjön, Han viselkedésében semmi stratégiai tervezés nem kapott helyet. Amit tett, az mindig ösztönös volt.

Tsuulo megint mondott valamit, amiből Qi'ra csak az „égett” szót hallotta ki.

– Igen – bólogatott Han –, ezt tényleg odaégették.

– Ne válts témát! – förmedt rá Rebolt. – Tudni akarom, hogy hol jártál!

– Ma nem reggeliznek velünk a kutyáid? – kanalazta tovább a levest Han. – Talán csak nem betegek?

Rebolt elsápadt dühében, Tsuulo pedig gyorsan hozzáfűzte a véleményét.

– Ó, igaz is – biccentett Han –, *vérebek*, nem kutyák.

Qi'ra maga is szeretne volna tudni, hogy Han hova jár, vajon az úrnő megbízását teljesíti, vagy a saját szakállára dolgozik, amit alkalomadtán föl lehetne használni ellene, de egyértelmű volt, hogy Rebolt ajtóstól a házba rohanó módszere itt nem lesz célravezető.

– Majd szólok az úrnőnek, hogy jobban tartsanak szemmel! – füstölgött Rebolt.

– Tedd azt! – vont a vállát Han. – De most szólok, ha ilyen ostobaságokkal zavarod Proximát, akkor ne csodálkozz rajta, ha életed végéig csatornapatkány maradsz!

Mielőtt azonban Rebolt visszavághatott volna, Qi'ra hangos csattanással tette le kanalát.

– Mindenkinek vannak titkai – kezdte. – És ahogy arra már te is fölhívtad a figyelmünket, egyikünk sem tudja, hogy Han hova jár.

Han, aki egyelőre még nem tudta, hogy a lány hova is akar kilyukadni, résnyire húzott szemmel hallgatta.

Helyes! – mosolyodott el magában a lány. – *Figyelj csak!*

– Hogy egy másik példát hozzak föl – folytatta nyugodt hangon –, egyikünk sem tudja, miért sorvadt el Tsuulo csápja. Még fiatal, nem foghatjuk a magas életkorra... úgyhogy biztos történt vele valami.

Tsuulo grimaszolva fonta karba a kezét.

– Vagy hogy egy másik példával éljek, azt sem tudja senki, honnan kerültek ide a vérebeid, Rebolt. Ahogyan azt sem, hogy

a szegény Fehér Férgek hogyan engedhetik meg maguknak, hogy állandóan ezeket a feneketlen bendőjű dögöket etessék.

Han szája szegletében halvány mosoly jelent meg.

– Úgyhogy azt javasolnám, ne feszegessük ezeket a dolgokat – folytatta Qi’ra –, vagy egyszer csak azon kapod magad, hogy valaki épp neked tesz föl kényelmetlen kérdéseket.

– Te most fenyegetsz? – villant meg dühösen Rebolt szeme.

– Dehogyan! – tiltakozott a lány, majdnem teljesen őszintének tűnő döbbenettel. – Épp segítek neked. Egyébként pedig szívesen, nem is kell megköszönnöd.

Rebolt tekintete ide-oda cikázott Qi’ra és Han között, ez utóbbi azonban kivételesen okosan viselkedett, és egy szót sem szólt.

Aztán egyszer csak közelebb hajolt, és az arcán az a gúnyos félmosoly jelent meg, amit a lány annyira gyűlölt, hogy legszívesebben beverte volna miatta az orrát.

– Ez azt jelenti, hogy neked is vannak titkaid, Qi’ra? – kérdezte Han.

– *Mindenkinek* vannak titkai – vont a vállát a lány. – De ha elárulnám nektek az enyémeiket, akkor kénytelen lennék újakat keresni.

Tudta, Hannal szemben az a legokosabb taktika, ha nem hagyja magát sarokba szorítani.

Még akkor is magán érezte a fiú tekintetét, amikor ismét beleszaladt a levesébe. Aztán Tsuulo megint mondott valamit, amitől Han és Rebolt ismét fintorogni kezdtek.

– Mit mondott? – vont a föl a szemöldökét Qi’ra. – Mit mondta, Tsuulo?

– Azt mondta, hogy ma még a szokásosnál is csinosabb vagy – mosolyodott el gúnyosan Rebolt. – Nem igaz, Han?

– De bizony – bólogatott a kérdezett. – És azt, hogy te vagy a Fehér Férgek közt a legszemrevalóbb.

– Meg azt, hogy a koréliei nap csupán halvány visszfénye a te... – folytatta Rebolt, aztán lemondón legyintett. – Szóval jól nézel ki, na.

Tsuulo úgy röhögött, hogy majd leesett a székről.

– Jó, akkor ne mondjátok el! – vonta meg a vállát Qi'ra, és ügyelt rá, hogy épp csak egy kicsit tűnjön bosszúsnak.

Pedig valójában egészen elégedett volt a helyzet alakulásával. Hadd élcelődjenek csak az ő rovására! Amíg gyengének tartják, nem tekintik veszélyes ellenfélnek.

Mozgás vonta magára a figyelmüket: az étkező nyitott ajtajában két viaszfehér bőrű, csőrös ábrázatú grindalid tűnt föl, akiket Proxima úrnő jobbkeze, Moloch követett.

Most is a szokásos védőruháját viselte, amit egy jókora, a csatornák vegyszertől terhes, mérgező vízében kifakult barna köpeny egészített ki. Az öltözékén nagy cseppekben ütközött ki a nedvesség, és a nyakában egy párologtató zümmögött, ami folyamatosan nedvesen tartotta ráncos, sápadt bőrét.

Az egyik kezében egy elefántcsontszín sokkbotot tartott, ami Qi'ra rémálmaiban szokott fölbukkanni. Mert lehet, hogy távolról ez míves, virágokkal és indákkal telefaragott alkalmasoságnak tűnt, közelről azonban az indák fogakkal teli kacsokká korcsosultak, amik csak fájdalmat és a szenvedést ígértek mindenkinek.

Moloch épp most tért vissza a felszínről, és a lány sokért nem adta volna, ha tudja, milyen ügyben járt el, és milyen titkokra tett szert közben.

– Han! – bődült el Moloch, mire a fiatalember összerezett, és ahogy a kanál kicsúszott az ujjai közül, azonnal magára vont a grindalid figyelmét.

– Hah! – kiáltotta diadalmasan Rebolt. – Ugye, hogy mégis csak bajba kerülsz, amiért elkéstél!